

פתיחה לפרק "במה טומניז"

דומה מאוד להטמנת התבשיל בתוך גחלים ורמץ, אשר נאסרה משום גזירה — שמא יבוא לנער את הגחלים ויבעיר בהן אש. והנה, אף על פי שכלל מפורש הוא ש"אין גוזרים גזירה לגזירה", ודבר שנאסר מטעם גזירת חכמים אין מוסיפים עליו עוד איסורים בדרך גזירה — מכל מקום אסרו את ההטמנה לשבת במקרים אחדים הקרובים ביותר להטמנה בגחלים. ועל מקרים כגון אלה אומרים כי "חדא גזירה היא" (גזירה אחת היא). כלל ענינו של הפרק הוא איפוא במניית החמרים האסורים והמותרים להטמין בהם בשבת ובהסברת טעמי הלכה זו.

בעוד שבפרק השלישי, פרק "כירה", נדונו הלכות בישול בהיקף רחב, הרי בפרק זה דנים בבעיה מסוימת אחת.

אמנם אסרה התורה לבשל ביום השבת, אולם כפי שנתבאר בפרק הראשון והשלישי במסכת זו, מותר להשאיר מאכלים על האש בערב שבת כדי שיגמר בישולם מעצמו בשבת. שורה של הלכות אחרות הקרובות לכך הן הלכות הטמנה בשבת.

נהגו לשים מאכלים חמים בתוך חמרים שונים שיש בהם כדי לשמר את החום, ואף להוסיף עליו. פעולה זו של הטמנה